

POSTANOWIENIE

Dnia 20 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z wniosku P. S.A. w L.
przy uczestnictwie J. M. i P. S.A. Oddział w R.
o stwierdzenie zasiedzenia służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 stycznia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika J. M.
od postanowienia Sądu Okręgowego w P.
z dnia 10 września 2015 r., sygn. akt I Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i przyznaje radcy prawnemu M. B. od Skarbu Państwa - Sądu
Okręgowego w P. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł,
powiększoną o należny podatek od towarów i usług, tytułem
kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej uczestnikowi
J. M. z urzędu.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje

potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłankach określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, nie publ.; z dnia 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07, nie publ.). Skarżącego obciążał obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 8 lipca 2009 r., sygn. akt I CSK 111/09, nie publ.; z dnia 12 grudnia 2008 r., sygn. akt II PK 220/08, nie publ.).

Skarżący podał, że w sprawie istnieje „konieczność wypełnienia luki prawnej spowodowanej brakiem jasnych przepisów co do zasiedzenia służebności w okresie przed uregulowaniem prawnym służebności przesyłu”. Uszło uwagi skarżącego, że problematyka ta była już wielokrotnie przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego. Przykładowo tylko można wskazać na uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 9 sierpnia 2011 r., III CZP 10/11 (OSNC 2011, nr 12, poz. 129), uchwały Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2003 r., III CZP 79/02 (OSNC 2003, nr 11, poz. 142), z dnia 7 października 2008 r., III CZP 89/08 (Biuletyn SN 2008, nr 10, s. 8), z dnia 21 stycznia 2011 r., III CZP 124/10 (OSNC 2011, nr 9, poz. 99), z dnia 22 maja 2013 r., III CZP 18/13 (OSNC 2013,

nr 12, poz. 139), z dnia 27 czerwca 2013 r., III CZP 31/13 (OSNC 2014, nr 2, poz. 11), z dnia 6 czerwca 2014 r., III CZP 107/13 (OSNC 2015, nr 3, poz. 29) i z dnia 23 marca 2016 r., III CZP 101/15 (nie publ.), wyroki Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2004 r., III CK 496/02 (nie publ.), z dnia 11 marca 2005 r., II CK 489/04 (Izba Cywilna 2006, nr 5, s. 49), z dnia 31 maja 2006 r., IV CSK 149/05 (nie publ.), z dnia 12 grudnia 2008 r., II CSK 389/08 (nie publ.), z dnia 25 kwietnia 2014 r., II CSK 433/13 (nie publ.), z dnia 21 maja 2015 r., IV CSK 514/14 (nie publ.) i z dnia 15 czerwca 2016 r., II CSK 639/15 (nie publ.). Wywody skarżącego nie zawierają argumentów jurystycznych przekonujących o potrzebie ponownego zajęcia stanowiska w tej kwestii przez Sąd Najwyższy.

Z kolei oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m. in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Zgodnie ze stanowiskiem judykatury, odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga przedstawienia tego, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi oraz argumentacji wykazującej na to, że istotnie skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Ponadto celem sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest stwierdzenie tylko oczywistego naruszenia konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacji, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

Skarga kasacyjna nie zawiera argumentów przekonujących, że w sprawie zachodzi tak rozumiana oczywista zasadność. Skarżący ograniczył się do podania własnej oceny rozstrzygnięcia oraz ustalonego stanu faktycznego. Należy jednak przypomnieć, że - zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. - ustalenia faktyczne i ocena dowodów nie mogą być przedmiotem zarzutów wypełniających podstawy skargi kasacyjnej.

Z tych względów odmówiono przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

jw